

Andet end den Tanke, at naar man ved en eller anden Forordning kalder en Masse Mennesker sammen og faaer et Fleertal ud af dem, saa har man udfundet det Lovlige paa den Tid. — Men laader os undersøge, om der er Sandhed i, at den Wei, Regjeringen har be- traadt, kan give den hurtigste Løsning af det Foreliggende, og laader os spørge, om det ikke var en langt hurtigere Løsning, naar Regje- ringen fulgte det Spor, der her er givet, sik at vide af Rigsraadet, hvad dets Dnsfer vare, betragtede dem som Dnsfer og derpaa lod dets Medlemmer reise hjem og hvile i No — der vilde ikke reise Saamange hjem, siden Mange ere Dobbeltgængere snart paa det ene, snart paa det andet Sted. Det er en sørgelig Tin- genes Tilstand, og det giver Anledning til me- gen Forvirring, at der selv i de høieste Stil- linger er et Dobbeltgængereri, som gjør, at En- hver ikke føler klart, hvad der paahviler ham i det ene Tilfælde, og hvad i det andet; men det er nu saa, og det maa man finde sig i. Hvad er det nu, der foreslaaes os? Vi skulle først see at komme tilrette om at faae at vide, hvorom disse to Afdelinger af det saakaldte Rigsraad kunne blive enige, og dernæst skulle vi begynde forfra paa en grundlovmæssig Be- handling; Sagen skal da først gaae igjennem to Stadier, saa skal der en Løsning af Rigs- dagen, og saa kommer endelig det tredie Sta- dium. Og alt dette skal man gjøre, siger man, for at naae et Formaals, som kun skulde være det, at skaffe en lille Forandring tilveie i Landsthingets Sammensætning. Sæt nu, at Rigsdagen i dette tredie Stadium ikke fandt, at de Midler, man var bleven enig om paa de forrige Stadier, vare heldige, hvad saa? Man vil, siger man, have, at Sagen skal gaae den lovlige Wei; men den lovlige Wei skal ikke være Evangsmagtens Wei. Men det bliver virkelig en Evang, naar man enten skal leve uden Forsatning eller under den af Alle for- kastede dobbelte Forsatning, fordi man ikke vil underkaste sig de Betingelser, der ere stillede op af Personer, som jeg troer, man med Rette kan tvivle om have havt Kald til at blande sig i dette særlige Anliggende for Kongeriget. Jeg siger derfor, vil man bringe denne Sag raskest frem, end den ellers vil komme til at gaae, saa

henvise man for det Første dette Forslag til anden Behandling; derved er Intet præjudiceret, derved er der vlist, hvilken Wei man kan gaae i det Hele, og derved kommer man hurtigt til at faae den Behandling, der skal staffe, hvad man kalder, en Overeenskomst tilveie, dette ullykkelige Ord, som er kommet til at spille en saa forfærdelig Rolle. Naar jeg nu tænker mig Forslaget bragt til anden Behandling, bli- ver det jo et meget stort Spørgsmaal, hvor- ledes man da kan stille det saaledes, at det fører hurtigst til Maalet. Hvad nu mig an- gaaer, da kan jeg ikke komme bort fra at antage, at Indskrænkningens loven ved Kjendsgjerningerne er ophævet i sine væsentligste Dele eller i me- get væsentlige Dele, nemlig i §§ 2 og 4. § 2 indeholder efter min Overtydning for Die- bliffet alle Rigets Anliggender, idet nemlig alle disse nu ere særlige; alle de Indtægter, som skulle bruges til at dække Udgifterne med, flyde fra Kongerigets særlige Indtægtskilder, og alle de Udgifter, der skulle dækkes af disse Ind- tægtskilder, gaae til Kongerigets særlige For- maal. Der er Ingen, der har mindste Anled- ning til at gjøre Indsigelse derimod. Derved ere i Gjærningen §§ 2 og 4 skyldestgjorte, og der behøves ingen grundlovmæssig Forhandling for deres Skyld. Vilde man give dem nogen Udvidelse, kunde man blot stille det Endrings- forslag til § 2, hvilken Paragraph ligesvem kan ændres ved Lov, at hermed vare samtlige de tidligere Fællesanliggender inddragne under Rigsdagen, og jeg har ogsaa tænkt paa at stille et saadant Endringsforslag til anden Behand- ling, eller et andet, der vilde føre til det Samme, og som skulde sige: Forfaavidt denne Ind- strænkningens loven ikke allerede ved Kjendsgjernin- gerne er hævet, hæves den herved. Der bliver da kun een Paragraph tilbage af denne Lov, der trænger til en grundlovmæssig Behandling, nemlig den, der sidst var § 6 og nu staaer som en Tillægsbestemmelse. Det er den, der omfatter de Paragrapher i Grundloven af 5te Juni, der indeholde Kongeloven, de Bestem- melser, der vedrøre Kongens Stilling. Der som der skulde stee den mindste Indsigelse imod at beholde de tilsvarende Paragrapher af Grund- loven af 18de November, saa seer jeg ikke, at der kan være det Mindste iveien for at sætte